

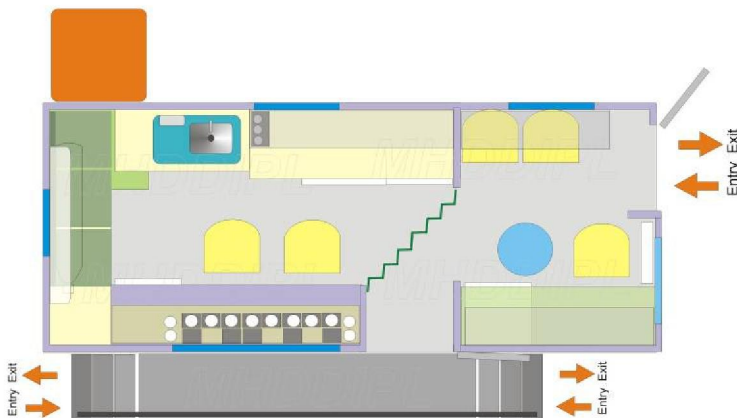
Lieve mensen,

Na vierhonderdvijfveertig dagen van wachten, beloftes, bellen, teleurstellingen, nog meer wachten en nog meer beloftes, hebben wij dan eindelijk de langverwachte toestemming gekregen van de F.C.R.A. (de instantie in Delhi om buitenlandsgeld voor de stichting naar India te zenden) om de mobiele kliniek te kunnen bestellen! Deze is speciaal voor en door ons ontworpen. Hierdoor wordt de mobiele kliniek zo

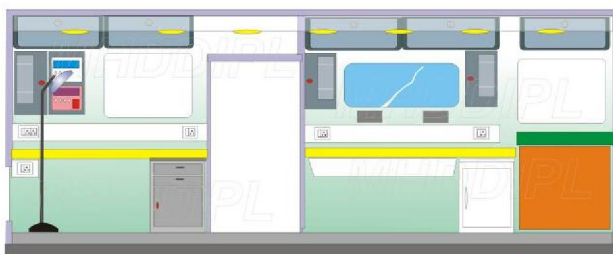

gebouwd dat wij de mensen op de meest efficiënte manier medische hulp kunnen bieden. Hierbij kunt u ons unieke ontwerp bekijken.

De verwachte levertijd is 45 tot 60 dagen, maar dit is India... Toch heb ik het volste vertrouwen dat we voor kerst met deze mobiele kliniek op de weg zijn.

De kliniek wordt vervaardigd in Delhi en wanneer deze klaar is hebben we het plan om met enkele team leden en 2 chauffeurs een publiciteitsrit van Delhi naar Tiruvannamalai te rijden. Dit is ruim 2000 kilometer en naar mijn idee een uitstekende manier om sponsors in India te werven.

Zodra alles klaar is zal ik jullie via een nieuwsbrief op de hoogte brengen.

Bedankt allemaal voor de grote en kleine bijdragen om deze prachtige mobiele kliniek te kunnen bestellen en te kunnen gaan draaien.

Vorige week was er een spnsor uit Nederland die mee is geweest naar de kampen, na afloop heeft hij het volgende geschreven: *Vraag.....*

En, wat vond je ervan, vroeg Erika mij op weg naar huis. Ik had net voor de eerste keer een van de medische kampen meegemaakt. Tja, wat vind ik ervan, antwoordde ik. Wel, ik ben meer met dit soort activiteiten in India meegeweest en weet dus ongeveer wat er gebeurt, antwoordde ik. Wat dat betreft was het niet zo nieuw voor me. Maar wat was dan het verschil, drong Erika aan. Ik hoefde niet lang na te denken. Twee dingen waren me bijgebleven. Eerst de ongelooflijke professionele manier waarop het medisch team tewerk was gegaan. Niks geen gedoe of onnodig gepalaver. Iedereen deed precies wat hij of zij moest doen. Een

huisarts die meer dan drie uur achter elkaar ontvangt, vraagt en onderzoekt.

Tegelijkertijd is zijn rechterhand al bezig met het recept. De jonge verpleegster die de injecties geeft zonder poespas en de apotheker die routineus zijn bakjes vult met de voorgeschreven pillen. Het team straalt een efficiency uit die alleen verkregen kan worden als je te maken hebt met voor honderd procent toegewijde en toegedane mensen. Dan het andere. Erika en Madhan waren erin geslaagd een soort samenwerkingsovereenkomst te sluiten met een naburig ziekenhuisje. Op zich

al bijzonder, want in de praktijk wordt in India vaak langs elkaar heen gewerkt in plaats van met elkaar. Die samenwerkingsgedachte werd bezegeld met het planten van een tiental jonge bomen rond dat ziekenhuis. Een prachtig, oeroud symbool, dat planten van bomen. Een teken van vertrouwen in de toekomst, wat er ook moge gebeuren. Het planten van iets dat kan groeien en bloeien en alles wat kan worden. Deze bezegeling, wellicht een nieuw begin, van die samenwerking was voor mij een ontroerende gebeurtenis. Ook en vooral omdat ik ook ik, op mijn knieën en met mijn blote handen probeerde die

jonge bomen een goede start te geven. Hun wortels te begraven in de vruchtbare, rode aarde van de streek. Dat was het, vroeg Erika. Ja, dat is het, antwoordde ik, en ik zal het voor je opschrijven.

Ze komt nogal moeizaam binnen. Zo krom; haar rug staat bijna horizontaal. Wat ze mankeert, weet ik niet. Misschien is er niet zoveel aan de hand en is ze zo scheef gegroeid door het leven op de ongenaakbare akkers hier. Ze schuifelt door de wachtruimte en wringt zich in een stoel. Men schiet ijlings toe om het haar zo gemakkelijk mogelijk te maken. Zij spreekt met de dokter en krijgt een recept. Schuifelt op haar stokje naar de plek achter het gordijn waar de injectie wordt gegeven. En komt dan, moeizaam, weer terug op weg naar de uitgang. Even, heel even, heb ik oogcontact met haar. Ze kijkt me lichtelijk geamuseerd aan. En ik zie een fiere vrouw, helder en gebogen, maar niet gebroken, nee niet gebroken, nog steeds niet. Dan gaan we verder. Ieder van ons op ons eigen pad.

Tot de mobiel kliniek klaar is draaien we natuurlijk gewoon elke dag vanuit de jeep de kampen in de verschillende dorpen. Op vrijdag zitten we hoog in de bergen op een slechte weg en dan is het niet zo verwonderlijk dat we wel eens een lekke band krijgen.....

Groeten uit een warm India,

Erika

Stichting medisch kampen India: secretariaat;

Mw. R.v.Pernis

's Heerenwei 20 4761 VC Zevenbergen

Tel. (0031) 0168-33005

www.medischekampen.nl

ING/Postbank: 90 96 99
t.n.v. penningmeester Stichting Medische Kampen India
te Oud Gastel